

MANIFEST PER SER LLEGIT EN NOM DE LES ENTITATS GRACIENQUES A LA COMMEMORACIÓ DE LA DIADA NACIONAL DE CATALUNYA DE 2010

Avui fa un any, aquí mateix, el manifest de les entitats graciencques en motiu de la commemoració de l'Onze de Setembre deia, entre altres coses, "Serà difícil mantenir la unitat quan arribi la garbinada del Tribunal Constitucional. Serà difícil mantenir la unitat quan el debat sobre el sobiranisme vagi prenent cos dia a dia".

Pot ser que qui ho redactà fos molt llest. Que ho era. També pot ser que tot plegat sigui molt previsible. També pot ser. El cert é que l'escrit té una vigència absoluta i colpidora.

També ens deia que havien transcorregut 295 anys des de la trista derrota de 1714. Les matemàtiques i l'astronomia ens diuen que avui ja en són 296. Només un any més. Però podem convenir sense risc d'errar que ha estat un any intens. Un any que marca una ratlla en el calendari històric del nostre poble.

L'any passat érem un país que esperava en silenci la sentència en el corredor de la mort del Tribunal Constitucional. Avui ja hem estat sentenciats. I no hi ha apel·lació possible. El Tribunal Constitucional, que no ha sortit del no res sinó que té un títol propi a la Constitució de 1978, ha escrit 881 pàgines contra un estatut que només en té 148. Sembla desproporcionat. Tothom ha estat capaç d'entendre la profunditat extraordinària de la decisió política. Perquè, no ens enganyem, el Tribunal Constitucional és un tribunal polític. És el color del cristall de les ulleres amb que Espanya ens mira.

Ara ve el moment de la veritat. El nostre moment. No cal posar-nos transcendents per dir allò de que *hem de saber estar a l'alçada dels gloriosos defensors de la Barcelona assetjada de 1714*. No cal. N'hi ha prou amb què sabem estar a l'alçada del nostre poble d'avui i sobretot del futur dels nostres fills. Ni més, ni menys.

L'històrica manifestació del 10 de juliol ens assenyala, diàfan, un camí. Qui es tapi la cara per no veure-ho acabarà prenent mal. Cal que els nostres governants, els qui hi són i els que hi seran, ho sàpiguen interpretar. La gent va sortir al carrer per dir prou d'una manera de fer hereva d'una transició política vacil·lant i poruga. Per dir que en volia més, de llibertat. Per dir que aquest camí d'avui no porta enlloc. Que cal pujar i no baixar. A partir d'ara tots haurem de fer el nostre paper. Les entitats ja hi estem acostumades a fer-ho tot l'any. Amb dificultats creixents. Sense defallir mai. Com sempre. Afrontant i acceptant de bon grat els canvis inevitables que van arribant. La societat tampoc ja no és la mateixa. També ha canviat i és molt més exigent.

Tanmateix, les entitats de Gràcia poden exigir als nostres representats, siguin quins siguin, que hi vegin i vagin més enllà perquè nosaltres també vam ser convocants de la manifestació del 10 de juliol i som corresponsables actius del que allà es va demanar. També hi érem.

Segur que és un temps complicat. Ho podem entendre. Però també pot ser un temps políticament apassionant. O no ho és l'exercici ple de la democràcia? Certament ens trobem davant una cruïlla històrica que caldrà saber aprofitar. Els polítics valents passaran a la història però els covards també.

Les entitats fem societat. Teatre, escacs, esport, escoltisme, esbart, cultura popular i moltes més coses. La política no és la nostra vocació, no és la nostra obligació. Nosaltres eduquem en el lleure i en la cultura fornades de ciutadans lliures. Els governants han de deixar els camins fets perquè aquests ciutadans, que no súbdits, es trobin còmodes en el marc de la plena llibertat per poder fer un país pròsper, igualitari, cívic i solidari. I la llibertat no es trosseja. La llibertat es té.

Si tots, amb l'excepció d'alguna excentricitat política, vam estar d'acord que SOM UNA NACIÓ I TENIM EL DRET A DECIDIR ara cal que ho portem a terme fins la darrera conseqüència. Que no pot ser cap altra que la que la gent, la bona gent, decideixi.

Tinguem tots sempre present que les lleis hi són per servir les persones. Quan la gent enfila un camí i es troba de front amb una legislació encotilladora i castradora no li queda cap més remei que desbordar-la. És molt més savi donar dret a l'expressió. Després només caldrà aplicar democràticament allò que decidim. Segur que aleshores ens retrobarem societat i polítics caminant de bracet pel mateix camí. Seria bonic.

Visca Gràcia i visca Catalunya!

Joan Lafarga i Oriol

Gràcia, 10 de setembre de 2010

